

Forfatter: Hagerup, Edvard Eilersen

Titel: BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Hagerup, Edvard Eilersen (1823-09-13)

Citation: Hagerup, Edvard Eilersen: "BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Hagerup, Edvard Eilersen (1823-09-13)", i *Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen*, Gyldendalske Boghandel, s. 320. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990951-000-shoot-L0019909510000163.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Bergend. 13de Septbr. 1823.

Gode Christie!

Dit Brev af 22de f. M. fra Carlsbad modtog jeg igaar, og jeg aabnede det fuld af Forventning efter at erfare, hvorledes det stod til med Din Helbred. At jeg blevs. 321tilfredsstillet, kan jeg just ikke sige; men det trøstede mig dog, at en Mand, der virkelig er syg, ikke skriver Breve med den Humor, som Du har vidst at indblande i Dit Ovennævnte. Et Bad kan heller ikke med eet gjøre Undervirkninger. Der maa Tid til, og af den ville vi vente det Bedste. Hvad der for en Mand i Din Stilling maa ansees for et tjenligt Lægemiddel, turde være gode og behagelige Efterretninger fra Hjemmet, og var jeg istand til at meddele Dig saadanne, vilde Pennen glide lettere henover Papiret end den gjør, men jeg har Storthings Nyheder at meddele Dig, som neppe vil smage. Valget er her gjort. Det foregik paa min Fødselsdag, den bedrøvelige 9de September. Den foregaaende 7de havde jeg et Middags-Selskab (jeg har tilforn med Succes havt saadanne), hvor man drak tappert, og hvor jeg søgte at gjøre Vedkommende opmærksom paa, hvad jeg tilforn havde ladet anbringe under Skuret, at det nemlig vilde være saare uhonet handlet mod Dig, nu at vælge mig til Storthings Repræsentant. Men — det var engang besluttet. Valgmændene vare Stene, og jeg var desværre ingen Orpheus, som forstod at flytte eller bevæge dem. Først disputerede man længe, om Du skulde vælges eller ikke. Det var engang saagodtsom besluttet, at Du skulde gaa; thi, sagde man, convenerer det Dig ikke, kan Du ved Hjælp af en Doctoratstest komme derfra, naar Du vil. Præsident Klagenberg fortalte alle Mennesker, hvorlunde Du, da Magistraten gjorde Dig sit Afskedsbesøg, havde udtrykkeligen erklæret, at Du Intet havde mod at gaa til Storthinget. Ved Samtale med mig havde Du yttret noget lignende. Mohr skal have hørt det samme af Dig; alt dette gjorde, at de fleste havde bestemt sig at vælge Dig; men Din Broder, hvis Mening i denne Sag ogsaa burde høres, endskjønt han ei var Valgmand, erklærede i mit Selskab saa bestemt, at et saadant Valg maatte være imod Dit Ønske, samt at det aldrig kunde forsvares, — at man under Skuret fik nye Skrupler og næste Dag fattede

L. Daae, Breve fra Danske og Norske.

21

s. 322den Beslutning, at Du ei skulde vælges. Dette sik jeg om Aftenen at vide af W. Konow, som omtrent har styret den hele Ting, og naturligviis saaledes, at han selv er sluppen fri. Han sagde mig tillige, hvem der vilde blive valgt, saavel Virkelige som Reserver, og som sagt, saa skede det med alle 8te. Saaledes staar man under Skurets Stokfiskescepter. Et Jernscepter var dog nok bedre. Jeg gjorde for min Part de samme Remonstrationer, som jeg før havde gjort, men forgjæves. Der var altsaa intet andet for, end at forsøge paa, om Valgmændene paa Stedet vare at bevæge. Dette gjorde jeg. Jeg forestillede dem, sørend der skredes til Valg, at jeg hverken kunde vente eller vilde forlange, at man skulde tage min Ulyst og de private Grunde, jeg ellers kunde have mod at gaa til Storthinget, i Betragtning, men at jeg saameget mere troede, man burde see hen til, at jeg paa et Aar blev constitueret til at forvalte Dine Embeder, at dette er skeet, for at Du uden Udgift for Dig skulde faa dem bestyrede, at man sætter Dig i øiensynlig Forlegenhed ved under disse Omstændigheder at sende mig bort, forstyrre Din Plan og mueligens nøde Dig til igjen at tage fat paa Embederne, just paa en Tid, da Du ved et passende Otium skulde nyde Frugten af Din kostbare Reise, hvorved Alt kan forspildes. Jeg føiede til, at jeg bør tro, Du er yndet og agtet her i Byen, men at det vilde være et heelt besynderligt Beviis derpaa, hvis man, det Anførte uagtet, tager mig til Storthings Repræsentant. Ingen Kjæft oplod sig. Det var bestemt, det skulde saa være. Man valgte, og jeg blev med 11 Stemmer den 3die i Orden. Jeg har sagt dem, og jeg skal, saalænge jeg kan tale, fremdeles sige dem, at det er uforskammet, uhonet og en Behandling imod Dig, som Du vist ikke fortjener. Langt bedre havde Du været tjent med, selv at blive valgt, men veed Du, hvad de Asener da havde gjort? saa var jeg bleven første Reserve, saa at Du, naar Du ikke kunde holdes. 323det ud Pau Storthinget, skulde stedes i den samme Forlegenhed med Hensyn til Constitutionen, som Du nu er. —

(Af Hagerups Dagbog under Storthinget 1824).

Marts 23de. — — — Paa Constitutions Committeen er Alles Øine henvendte. Den skal allerede bære færdig med alle Kongens Propositioner, men der hviler Taushed over dens Forhandlinger, og det er Ret. Man vil dog vide, at ingen af bemeldte Propositioner blive indstillede, og jeg har af flere Aarsager Grund til at troe dette. Ja! det som mere er, jeg troer endog, at om Committeen indstillede Propositionen om det ubetingede Veto, — imod hvilken de øvrige ere som en „liden Landsby“ mod en stor og mægtig Stad,“ — til Antagelse, vilde den alligevel i Thinget blive forkastet. — Det er udentviil: oleum, et operam perdere, at Generalproeureuren¹⁾ gjør sig saa overvættes megen Umage for i trykte Blade og Piece at bevise det Fortræffelige i, at dette Veto tilstædes Kongen, samt det gyselige og farlige i, at det nægtes ham. Man troer ham ikke. Han har Opinionen imod sig, og er han ei selv Skyld deri? Overgangen i hans politiske Troe og Mening er for stærk og paafaldende til, at han kan vente Andet. Kongen skal have skrevet Sandels til, at dersom det paa ingen anden Maade kunde gaa igjennem med det formaledidede Veto, vilde han være tilfreds med, at det blev givet ham og

21*

s. 324 Hans Søn for deres Levetid. Det var ret, det. I Grunden vilde det dog ikke være andet, end at give det bort for stedse; thi naar den paafølgende Konge ei fik det, var det det samme som at sige ham, at han ikke var den Mand, man kunde betroe et saadant Klenodie, og hvordan vilde det see ud? Endskjønt her vist intet Partie er paa dette Thing, er det dog ikke sikkert, at ei Bønderne see med skjæve Øine til Embedsmændene, formenende, at det fornemmeligen er disse om at gjøre, paa dette som paa ethvert Storthing at mele deres egen Kage. Skulde nu de af Kongen gjorde Propositioner om Tillæg i visse Embedsmænds Gage bifaldes, saa vil dette bestyrke hiin Bøndernes Mening, som er farlig, idet den leder til at udelukke Embedsmændene fra Thinget, ja! endog kan opvække Misnøie med Forfatningen; thi naar Embedsmændene, hedder det, der udgjør Pluraliteten af Storthingene, ikkun komme sammen for at paasee deres eget Bedste, var det ligesaagodt, slet ikke at have Storthing. Saa utilstrækkelige Gagerne end i Almindelighed ere, anseer jeg det derfor dog betænkeligt at indlade sig paa nogen Forøgelse i dem. Odiøst er det desuden at bevilge Forhøielse for Nogle, naar man ei kan hjælpe dem Alle, ifær saalænge Fogderne ere saa slet lønnebe. Knudssøn har rigtignok gjort Forslag om Tillæg til deres Gage, men jeg veed, at ogsaa dette mishagede Bønderne, der næsten altid staae i et slags Opposition til Embedsmændene, hvilket ikke er godt. Det kommer af slette Embedsmænd, hvoraf der desværre er og har været altfor mange, item af Bøndernes nederdrægtige Natur, der gjør, at han saa gjerne holder fast ved den behagelige Tanke, at de ere Æsler alle tilhobe. Tonen vedbliver iøvrigt, saavidt jeg kan mærke, at være meget god paa dette Thing. Man hører kun sindig Tale og mærker ei til noget Skin af Cabale eller Partiaand. Barer det saaledes fort, vil det være lidet passende at tale om „Opbrusen,“ — dette ellers saa yndede Udtryk, — hvis Beslutningen skulde blive Kongens. 325 imod. Det vil ikke feile, at Sagerne Paa det nøieste og roligste tages under Overveielse, førend der fattes Beslutninger i dem. At der gives enkelte Mænd, som for deres personlige Interessers Skyld vil ønske, at Alt kunde falde ud til Høiestes Behag, det troer jeg nok, men deels er dog nok deres Antal det mindste, og deels veed jeg ikke engang, hvorvidt de af Frygt for Prostitution tør blotte denne deres svage Side paa et Thing som dette. Tiden vil vise det. — Gjennem Sandels er det overdraget Jacob ¹⁾ at gjøre Forslag paa Thinget til Forhøielse af Kongens og Kronprindsens Appanager. Det er Følgen af det Kattevæsen at stryge sig op efter Statholderen seent og tidligt. Han vred sig i Førstningen derved, som jeg hører; men beed dog paa. Jhvor rigtigt det end kan være med denne Forhøielse, saa vil dog den Embedsmand, som kommer frem med Forslag derom, selv om det ei var Bull, dog neppe kunne undgaa at mistydes. Imidlertid vilde han være huul og liste sig til at saa Sagen bragt i Forslag inden lukkede Døre, men der var flere hule. Jeg har aldrig seet Knudssøn komme saa gesvindt op fra Bænken, og hvorfor? for at gjøre Præsidenten opmærksom paa, at slig Sag ikke egnede sig til Behandling inden lukkede Døre, og at det ærede Medlem altsaa maatte paalægges siden, naar Gallerierne vare aabnede, at komme frem med, hvad han havde at foreslaa. — Derved mislykkedes den Spekulation. En lang og velklingende Harken udeblev ikke, men hvad der udeblev, var Forslaget, thi da Præsidenten, førend Thinget den Dag hævedes, opfordrede dem af Medlemmerne, der maatte have Noget at fremføre, til at yttre sig desangaaende, taug Jacob som en Muur, og han er heller ikke siden kommen frem med Forslaget. Den Fortrolighed, han i Førstningen generede mig med, er nu forbi, og jeg er ret glad derved, endskjønt jeg ikke veed Aarsagen, men jeg skals. 326 heller ikke plage mig for at udfinde den. Nu skal da Vice-Kongens Afreise fra Stockholm være bestemt til den 3die i næste Maaned og hans Ankomst hertil d. 9de ejusdem. At der ved hans Ankomst skulde foregaa nogen Forandring i de Meninger, som nu synes at være herskende, kan jeg dog ikke troe. Der skeer imidlertid meget Uventet under Solen, og man skal intet forsværge. Med de mange Deputationer og megen Stads, vi her har ivente, bliver det en stor Fornøielse. Det er dog fornøieligt at fornøie sig.

Marts 25de (1824). Idag har Plenum været samlet. — Uventet kom Foged Kastrup i Dag frem med Motion om, at Kongens og Kronprindsens Appanager maa forhøies. Dette undrer mig meget, thi han kunde efter det Passerede ikke være uvidende om, at det vilde komme fra Bull, og naar han desuagtet, saaat sige, vridet det udaf Haanden paa denne, eller, som nogle yttrede sig, stjæler det fra ham, saa kan det dog ikke nægtes, at en saadan Iver for Kongens Sag er i en ikke ringe Grad mistænkelig. Hvem vilde ikke, endog blot for Skinnets Skyld, gjerne være fri for at gjøre et saadant Forslag? Og denne Mand griber det i Flugten. I Førstningen troede Alle, at Bull havde faaet K— overtalt til at gjøre det i sit Sted. Men det var ikke saa. Da Præsidenten opfordrede, som sædvanligt, Thingets Medlemmer til at fremkomme med Forslag, om de havde noget, havde B— allerede fat i Kloen, men K— var, som salig Gyldenkrant pleiede at sige, lugjærrig og kom imellem. Han har i Thinget ikke vundet derved. Hvad han ellers kan vinde, vil Tiden lære. — B— yttrede bagefter en heftig Glæde over, at denne Kalk var taget fra ham (vi ville tro, at den var uskrømtet), og rendte strax til Exellentsen for at rapportere. Vel have Nogle allerede yttret at ville modsætte sig Forslaget, men det vilde være Skam for et saa moderat Storthing som dette, om det blev Mange. Forslaget gaaers. 327 desuden ikke ud paa andet, end at det, som nu er tilstaaet i Sedler, skal udredes i Sølv, og Coursen tager jo nu en saadan Gang, at Forskjellen, hvis den, som man med Grund haaber, vedbliver at bedre sig, ikke kan blive betydelig. Er det derhos sandt, at hele Kongens Appanage og største Delen af Kronprindsens hidtil stedse er sorbleven i Landet, saa bør ogsaa dette komme i Betragtning. Endelig er det vel i flere Henseender godt, at Kongen vises denne Opmærksomhed, men med alt dette vilde jeg dog ikke være den, som gjorde Forslaget. —

Marts 26 (1824). For Galleriet var dette en dyrebar Sag. Der holdtes Odelsting ei alene om Formiddagen, men lige til Kl. 9 om Aftenen. Sagen om Consulatgebyhrernes Erlæggelse i Helsingør var kommen tilbage fra Committeen med samme Indstilling som før, og nu skulde den debatteres. — Wedel opstod som Gebyhrets Talsmand, og da han ei er fri for en persiflerende Tone, hvilket alle gode Hoveder saa let

henfalder til, toge Debatteerne en Caracteer, som de paa dette Thing ikke tilforn have havt. — Man slog om sig, med baade hvad der hørte og ikke hørte til Sagen. Omsider blev det ved en liden Pluralitet afgjort, at der skal betales Gebyhr, men Wedel var alligevel ikke tilfreds med Sagens Udfald, da han ansaae det Gebyhr, som tilstædedes, saa lidet, at det endog forekom ham som uanstændigt. Idag atter til Middag hos Falsen. Jeg dør engang af Venskab. — —

Den 27. Marts. Der kom mange Forslag frem i Stortinget. Jakob kunde ikke undlade at gjøre et lidet Tillæg til Kastrups, det nemlig at Vicekongen maatte betænkes med Noget til sin Hofholdning. — Derom vilde vel Stortinget alligevel ikke have kunnet undgaa at tage sin Bestemmelse, da det ligefrem er fastsat i Grundloven. Steenstrup foreslog, at Norge maatte tage forholdsmæssig Andeel i Omkostningerne paa Kronprindsens Reise, Sibbern, at Statseassen maatte komme Christiania By til Hjælps. 328med et Laan af 60,000 Spd. til Kaserners Opbyggelse. Alt dette gaaer ud paa nye Udgifter. Gud veed, hvor det skal komme ifra. Stoltenberg foreslog, at der udsættes med nogen Beslutning angaaende Tillægget til Apanagerne, indtil man af Budget-Committeens Indstilling seer, om det lader sig gjøre at bevilge Noget i denne Henseende. Hertil troede han at have saameget mere Grund, som Statsudgifterne for de følgende 3 Aar vil, ifølge Hs. Majestæts Proposition, komme til at overstige Indtægterne med et Beløb af over 80,000 Spdl. Jeg er ellers nu kommen efter, hvorledes det har sig med, at Kastrup kom frem med sit Forslag. Det var efter Anmodning af Generalproc., som formodentlig fandt, at det gik for langsomt med Jakob, eller, Gud veed af hvilken Aarsag, nu var falden paa, at K— skulde være Manden. Denne henvendte sig til Knudssøn, for af ham at faa Forslaget skrevet. Knudssøn vilde ikke i Begyndelsen, men gjorde det omsider, dog under den udtrykkelige Betingelse, at dersom Kastrup siger til Nogen, at Kn. har skrevet det, siger denne han! lige i Øinene, at han lyver. Herlige Historier! og hvor bedrøveligt, at Proponenten maa tye til en Anden for at faa skrevet, hvad han skal oplæse. — Idag blev Wedel valgt til Stortingets Præsident. Var han kun saa stærk i Benene, som han er i Hoved og Tunge, vilde det ingen Nød have, men at staa og oplæse de mange Forslage, som nu, da der kun er faa Dage igjen af Marts Maaned, sikkert vil indkomme, maa falde ham besværligt, da han formedelst Podagraen endnu fremdeles er fvag tilfods. Ellers er det just som det bør være, at en Mand som Wedel staaer i Spidsen for Thinget, naar Vicekongen kommer. Krogh er noget vidløftig. Han vil gjøre det altfor tydeligt og vælger saamange Gange forandrede Ord og Udtryk, at han omsider bliver trættende. Anderledes er det med W. Alting gaaer for ham. Han er desuden Storthingsmand con amore. Det kan ikke let undgaa Nogens Opmærksomhed, med hvilken Lyst han ers. 329i Thinget, og hvorledes han med Liv og Sjæl sætter sig ind i Forhandlingerne. Naar en saadan Mand vil det Gode, hvad kan han da ikke udrette? Weidemann er nok den, som taler smukkeste paa dette Thing, han har et udmærket godt Organ, og hans Sprog er flydende. Knudssøn turde være den Grundigste, men det er Skade, at han mangler den for ethvert dannet Menneske saa nødvendige Opdragelse. Ogsaa maatte man ønske ham fri for en vis Arrogants, der er en Følge af hans Overvægt i Thinget, og som, om den just ikke udarter til Uartigheder, dog altid har noget Stødende ved sig. Jeg skal ikke nægte, at hans udmærkede Talenter som Storthingsmand vistnok berettiger ham til at have megen Indflydelse paa Forhandlingernes Gang, men han behøver derfor ikke at ville imponere eller lade sig mærke med, at han føler sit Fortrin. — — —

Den 30te Marts. Storthing, Odelsting og Lagthing. I det sidste blev Forslaget om Consulatgebyhret antaget mod 2 Stemmer. Saa megen Alarm der var i Odelstinget om denne Proposition, saa fredeligt gik det her. I Hviletimen gav Schultz en Østers-Frokost, hvori foruden de trondhjemske Repræsentanter Budtz, jeg og et Par Andre toge Deel. Der blev drukket en Skaal for „alle Banker,“ og i et Østersgilde kunde den være paa sit Sted. Blandt de mange Forslag, som idag indkom til Stortinget, var der eet som gik ud paa, at Storthmget skulde afskaffes, og Regjeringen bestaa af Kongen med et Par Bisiddere, som han efter Behag kunde antage. Præsidenten kunde ved Referatet ikke bare sig for Latter, og Thinget saavelsom Galleriet loe med, ret ligesom det gaaer til paa Comedien, naar der fremkommer lystige Scener. Det var altsaa en munter Begravelse dette Forslag sik. En Kjøbmand Andersen i Riisøer klager med Grund over, at han efter 7 Aars Forløb endnu forgjæves venter Erstatning for 2 i Spanien ham fratagne Skibe og Ladninger. Under Debatteerne om denne Sag mente Sverdrup, at Udenrigsministerens. 330kunde have handlet anderledes, og heraf tog Præsidenten Anledning til at svare: at det ei var hans Kald at forsvare Udenrigsministeren i dette og Mere; hvor Lars ¹⁾ vil blive glad, naar han saaer sligt at høre! og at han faaer det, saa varmt som muetigt, derom tvivles ikke. Albedyhl og en Major Block — en styg Carnaille — er hver Dag paa Galleriet fra Begyndelsen til Enden, men naar det nu, som idag, indtræffer, at der paa een Tid holdes baade Odelsog Lagthing, maae de Folk være ilde nok farne; thi om de end kunne staae med et Been i hvert Thing, kan dog Hovedet kun være paa et af Stederne. Kom det alene an paa Øinene, kunde Jacob reeommanderes; thi med hans Øine har det virkelig den Beskaffenhed, at han, som Solon siger, staaer midt i Ugen og seer til begge Søndagene. Sverdrup oplæste et Forslag om forøget Understøttelse af Statscassen for Universitetet. Det var smukt skrevet, men som sagt, hvor skal det komme fra? — — —

Den 31te Marts (1824). Den sidste Dag. Forslag sra Andre end Regjeringen modtages. Altsaa en dyrebar Dag. Den celebreres derfor ogsaa med Middagsmaaltid hos Carstens. — — — — — I Odelstinget hører jeg der er indkommet saa omtrent 50 Forslag, hvilke Rambeck dog refererede saa gesvindt, at man (var) færdig til Kl. 3, da Selskabet samledes hos Carstens. Her gik det lystigt til. Af Zetlit's Viser til og om Norge, — hvilke dog ere og blive de bedste, vi i det Slags have, — bleve mange sungne, og ved Enden af hver udbragte Wedel en Skaal, ledsaget jævnlig af Taler, aldeles paa

sin Engelsk. Omtrent midt i Maaltidet kom Sverdrup med en Skaal, og den lød omtrent som saa: „Foreningens Skaal! den være til Held for begge Riger! men Haan og Foragts. 331følge hver Nordmand, som ønsker en nærmere Forening end den, vi nu have!“ Paa Wedels Ansigt var det, saa klog han end er, dog ikke vanskeligt at see, at Skaalen mishagede ham, og Knudssøn, som ikke troer ham, men speider ham allevegne, mærkede aldrig saasnart dette, førend han øieblikkelig istemte: „men Skam for den, som ikke vil denne Skaal uddrikke,“ hvilket Alle sang med og hvorpaa Skaalen blev drukket. Da vi havde reist os fra Bordet, takkede jeg Wedel for de vakkre Ord, han ved Skaalerne havde fremsagt. Ved Forsamlinger som denne, sagde han, forekommer det ham passende paa en kort og kraftfuld Maade at udtale den Esprit, hvoraf de besjæles, og det var dette han havde søgt at gjøre, men han kunde ikke begribe, føiede han til, hvorledes Sverdrup kunde give en saadan Skaal som den ovenmeldte; thi Ingen vil dog nægte, at der kunde gives Omstændigheder, hvorunder en nærmere Forening kunde blive os gavnlig. Hvorledes det? spurgte jeg. Svar: om vi t. Ex. kunde komme i et saadant Forhold til Sverige som det, hvori samtlige nordamericanske Stater staae i til hverandre. Her blev jeg virkelig slaaet paa Snuden, og havde ingen videre Forklaring nødvendig. Saa er han dog alligevel altid det samme underlige Menneske, som Ingen kan troe. Det gjør mig ret meget Ondt. At der er bleven talt om en Aal i Constitutions Committeeen, som var saa glat, at man aldrig kunde faa Tag i den, har jeg nok hørt, men jeg studerede forgjæves paa, hvem det kunde være. Nu veed jeg, hvem det er. Det vil heller ikke vare længe, inden Flere komme til denne Vished, og da bliver Wedel nok ikke længe Thingets Præsident. Man har idetmindste allerede straffet Kastrup for hans Stiklerie, med at rive ham ned af Secretairstolen i Odelstinget og sætte Foged Barth istedet. Jeg veed ikke, om jeg skal bifalde dette eller ikke; thi det seer ud som en halv Conspiracy, især naar man lægger Mærke til, at K— kun havde 5 Stemmer og Barth næsten alle de øvrige, hvilket tydeligen giver ens. 332foregaaende Aftale tilkjende, og Sligt har man hidindtil ikke vidst noget af paa dette Thing; men man har vel villet vise K—, at hans Forhold misbilligedes, og troet, at denne Maade dertil var den passende, uagtet det ei kan nægtes, at man med samme har fritaget ham for en ikke saa liden Byrde. Imidlertid sees tydeligen, at efter hiint Forslag vil saagodtsom Ingen indlade sig med K—, men de Fleste synes ligesom at skye ham, og dette er nok en større Straf. Jeg har nu hørt, at han paa forrige Storthing søgte om at blive Major. Altsaa er jo den Mand tillige en Nar. I Selskabet hos Carstens blev tillige holdt Storthing. Præsidenten opfordrede de ærede Medlemmer til at yttre sig, om dette Lag skulde være et Gravøl eller et Barselgilde. Flere opstode og yttrede deres Formening derom, og Knudssøn mente blandt Andet, at det paa ingen Maade kunde blive det sidste, da det er saalangt fra, at Barnet er født, at Beerne neppe rigtig er begyndt, og man altsaa ei kan vide, om det vil blive et Misfoster eller et velskabt Barn, der fødes, uagtet vi vistnok ville haabe det sidste. Dette var baade sødt og suurt. Det blev da til et Gravøl. Jeg tvivler heller ikke om, at jo de fleste af de indkomne Forslag ville blive begravne og overgivne til velfortjent Forglemmelse.